

HỒI 36

SẮP BÀY MỜI MỘC

Sự xuất hiện của Đôn Cung thật phải nói là một điều kinh dị ngoài tưởng tượng.

Con chó nường đột nhiên mất tích. Hai chiếc thây người xuất hiện dưới bệ thờ. Những chuyện đó làm cho người dễ dàng mọc gai óc.

Bây giờ đến việc một con người mới thấy chết nằm lạnh ngắt đây, lại vụt hiện ra trước mặt để nói chuyện với mình, điều đó quả đã làm cho Kim Vô Vọng tái mặt:

- Đôn... Đôn Cung. Người... người...

Giọng nói của con người mà bất cứ trong trường hợp nào cũng vẫn lạnh băng, thế nhưng bây giờ đã thoáng hơi run rẩy.

Đôn Cung bật cười khanh khách:

- Đúng, ta là Đôn Cung. Người nhận ra ta rồi chứ? Lúc này, khi người còn sống, người đã thấy thi thể của ta, lúc đó chắc người đâu có ngờ nhỉ? Người đâu có ngờ khi chết rồi ta lại có thể gặp nhau.

Kim Vô Vọng cắn răng. Cho dù vững tâm cách mấy, sự việc diễn ra kỳ dị bắt buộc phải hoang mang.

Không thể dừng được nữa, Kim Vô Vọng quay nhanh lại dòm xuống bệ thờ.

Hai chiếc thây vẫn nằm y chỗ cũ.

Như chợt nhớ ra điều gì, Kim Vô Vọng xoay mình trở lại...

Nhưng không còn kịp nữa, bàn tay đen như móc sắt của Đôn Cung đã chộp lên.

Kim Vô Vọng từ từ quỵ xuống.

Tuy bị điểm vào huyết đạo làm cho thân thể rã rời, quỵ xuống nhưng thần trí hãy còn minh mẫn, Kim Vô Vọng trợn mắt thét lên:

- Vương Lâm Hoa.

Đưa tay gỡ nhanh lớp hóa trang, Vương Lâm Hoa quay lại cười sảng sặc:

- Giỏi, Kim Vô Vọng khá đấy. Tuy nhiên, khi nhận ra ta thì đã quá muộn rồi.

Kim Vô Vọng gằn gằn:

- Ta thua người mất mấy giây.

Vương Lâm Hoa cười:

- Chuyện đó người cũng đừng có trách mình làm chi, trong hoàn cảnh này chỉ chậm vài giây là khá lắm rồi. Có kẻ sợ còn phải ngắt đi là khác.

Ngay lúc đó, từ trên nóc miếu nổi lên giọng cười hô hố:

- Thật là tuyệt. Con người chuyên làm cho người ta khủng khiếp, ngày nay vẫn bị người ta làm khủng khiếp như thường.

Cùng với câu nói, người trên nóc miếu thòng xuống một vật đen đen, theo sợi dây dài: con chó nường.

Thì ra, mãi lo tìm người ẩn nấp, khi mới bước vào miếu, Kim Vô Vọng bất ý không thấy một sợi dây kềm thật nhỏ cột sẵn trên lưng con chó và đầu dây căng thẳng lên nóc miếu.

Và nhất là trong bóng tối lờ mờ khi phát hiện hai chiếc thây người đã làm cho Kim Vô Vọng càng không để tâm được vào chi tiết nhỏ nhặt, do đó người ẩn trên nóc miếu kéo con chó lên một cách êm rơ.

Tất cả sự việc từ nhỏ đến lớn đều nhằm một mục đích dàn cảnh ma quái để khủng bố tinh thần, để đối phương bất ý dễ dàng hạ thủ. Giá như người khác, có lẽ họ còn kéo dài cái trò ma quỷ ấy ra để cho đã cái công sắm sửa, nhưng với Kim Vô Vọng thì họ không dám. Vì đối với Kim Vô Vọng, cái quay đầu nhìn trở lại hai cái xác trong miếu, đã là một hành động sơ xuất có một không hai rồi. Nếu thêm một tích tắc nữa thôi, cũng sẽ bị lộ tẩy ngay.

Kim Vô Vọng lạnh lùng:

- Cũng khá, bọn người biết ta theo đến đây thì cũng là giỏi lắm.

Vương Lâm Hoa cười:

- Biết chứ, nếu không ai chịu tốn công dàn cảnh lớn lao làm chi cho mệt.

Từ trên nóc miếu, Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Thật quả là thiên đường không chịu đi, cứ khăng khăng đâm đầu vào địa ngục.

Hắn nhảy xuống dòm sát mặt Kim Vô Vọng:

- Nước chảy vòng tròn mà... Kim Vô Vọng ơi, người đâu có dè ngày nay lại lọt vào tay ta nhỉ?

Kim Vô Vọng bủ môi:

- Có sao đâu.

Từ việc làm đến lời nói, Kim Bất Hoán nghĩ rằng Kim Vô Vọng nếu không sợ hãi, thì cũng hối hận hay giận dữ, thế nhưng thấy bộ mặt lạnh băng và lời nói tỉnh bơ ấy, làm cho hắn thất vọng.

Dầu vậy hẳn vẫn cố tình tìm cách lảng nhục và cố làm cho Kim Vô Vọng bị đau khổ dày vò, hẳn đảo mắt cười khi:

- Theo được đến đây chắc ngươi đặc ý lắm hả? Có lẽ ngươi tự cho mình nhiều bản lĩnh lắm hả? Thế ngươi có biết tại sao ngươi theo được đến đây không?

Kim Vô Vọng nói:

- Không biết, sao?

Kim Bất Hoán nói chậm chậm:

- Không biết thì ta nói cho mà nghe chơi cho đỡ buồn, này nè, trâm nè, hoa tai nè, khăn nè, dây đai nè, giày nè... Những thứ đó đâu phải Bạch Phi Phi để lại, mà chính là ta, ta đánh dấu dùm cho ngươi đấy chứ.

Hắn nói thật nhanh, nhấn từng câu, cố làm cho Kim Vô Vọng tức tối, thế mà Kim Vô Vọng vẫn tỉnh khô:

- Rất hay.

Kim Bất Hoán cười lớn:

- Điều đó tầm thường quá mà. Sao ngươi lại đâm ra ngu thế? Bạch Phi Phi đã bị khống chế, cho dù có thể bỏ khăn, bỏ hoa tai đi, chứ đến giày thì làm sao cởi được? Bộ ta chết rồi à?

Kim Vô Vọng cười nhạt:

- Nhưng bây giờ thì đáng lý ngươi phải thấy ngươi là kẻ đã chết.

Kim Bất Hoán cười:

- Đúng, ngày đó ngươi đã thả ta, nhưng đâu phải vì đó mà có thể sinh tình? Ta làm cho ngươi phải thả ta đấy chứ? Đó là bản lĩnh của ta đấy chứ, có phải do lòng tốt của ngươi đâu?

Kim Vô Vọng gật gù:

- Rất hay.

Kim Bất Hoán nhướng nhướng đôi mắt:

- Ngày trước, ngươi thả ta, ngày này ta thu sinh mạng của ngươi, ngươi không chua xót, không hối hận à? Hừ, hà hà... làm bộ lạnh lùng ngoài mặt làm chi? Trong lòng ngươi đau khổ sắp chảy nước mắt rồi mà.

Kim Vô Vọng vẫn như không:

- Từ trước đến nay ta chưa làm một việc gì mà phải hối hận cả.

Kim Bất Hoán cười khi khi:

- Từ trước đến nay không hối hận, nhưng bây giờ thì phải hối hận. Từ trước đến nay chưa chịu thua, nhưng bây giờ thì phải chịu thua. Ngươi tự cho mình là

kẻ xuất chúng, thế nhưng nhất cử nhất động của người, đều lọt vào kế hoạch của chúng ta.

Kim Vô Vọng lim dim đôi mắt:

- Thế à?

Kim Bất Hoán nói:

- Người cứ suy nghĩ lại xem, bọn ta đã dụ người đến đây, tất nhiên biết rằng người nhất thân nhất mã, chứ không có Trầm Lãng theo bên cạnh.

Kim Vô Vọng cười nhạt:

- Nếu có Trầm Lãng, thì người làm sao nên việc.

Kim Bất Hoán vỗ tay:

- Tự nhiên, bọn ta hay là ở chỗ đó chứ. Hay ở chỗ là đoán đúng không có Trầm Lãng. Nhưng tại sao lại đoán đúng như thế? Tại sao lại tài quá như thế? Đó là chỗ người không hiểu nổi.

Lần này thì Kim Bất Hoán đánh trúng một đòn. Quả thật đó là điều mà Kim Vô Vọng băn khoăn, nhưng bộ mặt hắn vẫn lạnh băng băng:

- Việc người làm sao ta biết được, đối với ta không quan hệ.

Kim Bất Hoán hơi khựng:

- Luôn việc ấy mà người cũng không muốn biết nữa à?

Kim Vô Vọng nhắm mắt không thèm nói.

Kim Bất Hoán nói lớn:

- Người không muốn biết, nhưng ta thì lại thích nói cho người biết.

Hắn muốn chọc giận Kim Vô Vọng, mà Kim Vô Vọng lại cứ phớt tỉnh như không. Càng lúc hắn càng khó chịu và cuối cùng, ngược lại, hắn bị Kim Vô Vọng chọc tức trở lại.

Giận quá, Kim Bất Hoán chụp lấy ngực áo Kim Vô Vọng, thét lên:

- Cho người biết, tại vì ta biết trước Trầm Lãng sẽ bị Cái Bang kéo níu, đêm nay nếu hắn không chết, thì hắn cũng không thoát thân được. Vì cái “Giang hồ đệ nhất bang” ấy đã bị bọn ta...

Vương Lâm Hoa cứ đứng cười xem hai người “chơi” nhau, đến bây giờ hắn mới lên tiếng:

- Thôi, đủ rồi.

Rồi hắn mỉm cười nói tiếp:

- In như là Kim huynh nói có hơi nhiều.

Kim Bất Hoán cười vuốt đuôi:

- Vâng... vâng.. tôi có... có nói hơi nhiều.

Hắn buông ngực áo cho Kim Vô Vọng té dội lưng xuống đất và cười hà hà:

- Nhưng dù sao hắn cũng là kẻ sắp chết rồi, hắn có nghe được gì cũng không nói lại được với ai. Nghe nhiều hơn chút nữa cũng không có quan hệ.

Vương Lâm Hoa nói:

- Có quan hệ chứ sao lại không.

Kim Bất Hoán lật đật nói:

- Vâng, vâng, tiểu đệ sẽ không nói nữa.

Thấy dáng cách của Kim Bất Hoán, Kim Vô Vọng biết ngay rằng hắn đã bị Vương Lâm Hoa mua đứt đi rồi. Và chuyện đó cũng dễ hiểu.

Kim Bất Hoán vốn là con người cầu lợi chứ không phải cầu danh, chuyện bị người mua chuộc làm tội mọi thì không phải là chuyện làm cho Kim Vô Vọng ngạc nhiên. Chuyện hơi lạ là chuyện Cái Bang, cứ theo cung cách của hai người thì nhất định Vương Lâm Hoa đã thọc tay vào chuyện đó.

Nhưng chẳng lẽ Cái Bang lại cũng bị Vương Lâm Hoa mua chuộc?

À... Kim Vô Vọng chợt nhớ ra. Đơn Cung và Âu Dương Luân phải chăng vì bắt phục Vương Lâm Hoa mà chết?

Nghĩ đến chuyện Cái Bang làm cho Kim Vô Vọng lo lắng vô cùng, tuy ngoài mặt vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng hết sức bối rối.

Vương Lâm Hoa lúc bấy giờ ngồi dựa nơi cửa miếu làm thỉnh, xem dáng sắc của hắn, y như là đang đợi chờ một việc gì.

Qua một lúc, chợt nghe vó ngựa từ xa dồn dập. Vó ngựa dần dần đến nơi và dừng lại bên ngoài.

Tiếp liền theo có một giọng nói hơi nhỏ đưa vào:

- Kính thưa công tử, thuộc hạ đến đây phục lệnh.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Công chuyện đã xong hết chưa?

Người ở bên ngoài đáp:

- Thuộc hạ đã đưa Bạch cô nương đến chỗ, bây giờ thì có lẽ Bạch cô nương đã ngủ rồi.

Vương Lâm Hoa cười bằng một giọng hài lòng:

- Tốt lắm, suốt ngày hôm nay ngươi đã quá cực khổ. Đó là việc đáng thưởng. Cứ đến tử lấy năm mươi lượng bạc, rồi cứ việc ăn chơi thỏa thích, sau nửa tháng đến đây lãnh lệnh.

Người bên ngoài bằng một giọng vui mừng:

- Đa tạ công tử.

Vương Lâm Hoa nói:

- Khoan, ta dặn. Người cứ việc ăn chơi, nhưng nhớ đừng có bép xép bậy bạ, đừng có gây sự lôi thôi. Và nhớ đừng để nhân vật giang hồ điều tra lý lịch, hiểu chưa?

Người bên ngoài thấp giọng:

- Dạ vâng, thuộc hạ không dám thê.

Vương Lâm Hoa cười:

- Hiểu thì tốt lắm. Người nên biết bản môn đối với thuộc hạ vốn đối đãi nhiều ân hậu, nhưng bất cứ ai phạm vào qui cũ, thì tự nhiên là bản thân phải khổ sở. Ta nói thế chắc người đã thừa biết.

Giọng bên ngoài cung cung kính kính:

- Dạ vâng, thuộc hạ hiểu rõ điều đó.

Vương Lâm Hoa vẫy tay:

- Tốt lắm, đi đi.

Sau một lúc, Vương Lâm Hoa vụt hỏi:

- Sao chưa đi? Có gì nữa không?

Người bên ngoài nói ầm ớ:

- Dạ dạ... thuộc hạ còn có...

Vương Lâm Hoa gắt:

- Có việc sao không nói ngay?

Người bên ngoài nói:

- Thưa, có Triệu Minh đã xong việc ở Qui Châu, vừa về, cùng đến đây một lượt với thuộc hạ.

Vương Lâm Hoa hơi cau có:

- Đã đến sao lại ở ngoài?

Người bên ngoài nói:

- Dạ dạ... Triệu Minh nói... nói không dám đến gặp công tử...

Vương Lâm Hoa gặng lại:

- Không dám? Hắn đã làm hư chuyện rồi à?

Người bên ngoài nói:

- Chuyến đi Qui Châu của Triệu Minh rất thuận lợi. Tổng Tam Lão ở Qui Châu trong vòng hai ngày đã giao đủ năm ngàn lượng bạc, số bạc đó cũng đã được mang về.

Vương Lâm Hoa hừ một tiếng:

- Đã thế thì hấn là kẻ có công, thế tại sao lại không dám đến gặp ta?

Người bên ngoài hơi ấp úng:

- Hấn... Có một việc nhờ thuộc hạ thừa lại với công tử...

Vương Lâm Hoa gắt lớn:

- Thì cứ nói đi chứ, chuyện gì mà ấp a ấp úng như vậy?

Người bên ngoài nói:

- Triệu Minh và... và Bình Nhi, một trong số Mục Nữ hầu Thái phu nhân, hai người ấy tâm đầu ý hợp, cho nên...

Vương Lâm Hoa gắt:

- Nên, nên làm sao?

Người bên ngoài nói mau:

- Dạ Bình Nhi đã có thai, bây giờ...

Vương Lâm Hoa hừ một tiếng gằn gằn:

- Ta biết rồi, khỏi nói.

Ngưng một giây, Vương Lâm Hoa chợt mỉm cười và nói thật hòa hoãn:

- Đó là một tin vui, sao hấn lại không dám đến gặp ta? Mau gọi hấn vào đây.

Như có vẻ sững sốt, người bên ngoài lạnh thình một lúc rồi mới “dạ”.

Qua một lúc nữa, có giọng nói của một gã thiếu niên:

- Triệu Minh xin tham kiến công tử.

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Chuyến đi Qui Châu này, ngươi quả là khó nhọc.

Triệu Minh cung kính:

- Thừa công tử, đó là bổn phận của thuộc hạ.

Vương Lâm Hoa cười:

- Chuyện của ngươi, ta biết cả rồi. Không ngờ con người xem thật thà như ngươi mà cũng “ái tình” ra phết... À, cái chuyện tình ái của thiếu niên là một chuyện đáng hoan nghinh.

Không hiểu rõ được ý chủ, Triệu Minh cứ lắp bắp:

- Dạ... dạ... mong công tử thứ tội...

Vương Lâm Hoa cười:

- Bình Nhi ngày thường xem có vẻ lạnh lạnh lạt lạt thế mà vẫn bị người xô mũi. Xem thế đủ biết bản lĩnh của người cũng khá lắm, ta vẫn phải lé mắt với người đây.

Như không nén nổi vui mừng, gã Triệu Minh cũng cười:

- Người ta thường nói “chủ nào tớ nấy”, thuộc hạ được gần công tử, thì ít nhiều cũng học được điều hay...

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Hay, hay. “Chủ nào tớ nấy”, té ra chuyện ái tình của người là do người học được ở ta...

Trong tiếng cười, Vương Lâm Hoa vùng đứng dậy và bắn thẳng ra ngoài như một mũi tên và giọng hấn vụt biến thành lạnh ngắt:

- Người bằng vào đâu mà xứng học ở ta chứ.

Hắn vừa nói dứt thì tiếng của Triệu Minh rú lên thê thiết và Vương Lâm Hoa lại thông thả quay vào ngồi dựa vào khung cửa như cũ. Mặt gã vẫn bình thản y như không có chuyện gì xảy ra cả.

Bốn bên lại im lặng. Thứ im lặng chết chóc.

Vương Lâm Hoa mặt vẫn tĩnh khô, nhưng mũi hắn lại thờ dài và nói chậm chậm:

- Mang thi thể của Triệu Minh đi chôn cất tử tế cho hắn. Xong, đến tử lấy hai trăm lượng bạc cho Bình Nhi, nói với nó rằng Triệu Minh đã tử nạn trong công tác Qui Châu.

Giọng nói của gã bên ngoài hồi nãy, hơi run:

- Dạ... vâng... vâng...

Hắn chỉ nói mấy tiếng mà răng hắn đánh vào nhau côm cốp.

Kim Vô Vọng chứng kiến từ đầu đến cuối, mặt vẫn lạnh lùng, nhưng lòng nghe xao xuyến.

Cho đến bây giờ Kim Vô Vọng mới biết tổ chức thuộc hạ của Vương Lâm Hoa chẳng những rộng lớn mà lại còn chặt chẽ và kỷ luật nghiêm khắc dễ sợ.

Bằng vào tuổi nhỏ như Vương Lâm Hoa mà bản lĩnh như thế ấy, Kim Vô Vọng chợt thấy mình đã đánh giá không đúng giá trị của hắn, đã xem hắn quá nhẹ.

Hắn thật không dè Vương Lâm Hoa lại có những âm mưu quá lớn lao như thế.

Rõ ràng gã thiếu niên này là một mối lo lớn cho giang hồ, ngay bây giờ nếu không ai trừ hắn, thì sau này sóng gió sẽ dấy lên một cách dữ dằn.

Thình lình chợt nghe tiếng gió khua lên.

Vương Lâm Hoa cười:

- Hay lắm, cũng đã về đến đây à?

Bóng người nhoáng lên, một gã đại hán áo đen, dáng dấp hung hãn lao thẳng vào cửa miếu.

Kim Vô Vọng hơi rúng động.

Môn hạ của Vương Lâm Hoa lại có kẻ khinh công đến mức đó sao?

Liếc qua thấy kẻ đó là một con người thấp mà lại ốm. Gã mặc chiếc áo đen dài quần chặt bó mình, trên đầu trùm vương vải đen, chỉ lộ hai con mắt ngời ngời.

Tia mắt lạnh của hán liếc Kim Vô Vọng, hán cười nói:

- Hay quá, không dè người lại đến sớm hơn ta.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Biết hán à?

Gã áo đen cười đáp:

- Vừa rồi tôi dùng kế “Kim Thiên Thoát Xác”, thì hán và gã họ Trầm lại dùng kế “nửa cầm nửa thả”, để lừa tôi, may mà tôi không mắc bẫy chúng.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Giá mà mắc bẫy thì thật là khốn đốn đấy.

Và hán lại hỏi tiếp:

- Tại sao đến bây giờ mới về?

Gã áo đen đáp:

- Tên này đi thật, còn gã họ Trầm thì ần lại... Kể ra thì hán khá là kiên nhẫn, hán nấp mãi không động đây...

Vương Lâm Hoa cười:

- Tôi đã nói mà, tên Trầm Lãng nó chịu đựng giỏi lắm.

Gã áo đen cười nhỏ:

- Thế nhưng cái Chu cô nương ấy lại kiên nhẫn không nổi, cô ta chạy đến kêu réo om sòm, Trầm Lãng biết giăng bẫy không xong đành phải bỏ đi.

Vương Lâm Hoa cười:

- Vậy thì phải cảm ơn nàng chứ.

Gã áo đen nói:

- Đúng, nếu không nhờ nàng, có lẽ tôi khó mà thoát thân lắm.

Vương Lâm Hoa nhìn ra ngoài trời, dạng sắc trầm ngâm:

- Cứ tính theo thì giờ đã định thì bọn Cái Bang bây giờ có lẽ đã đối đầu với Trâm Lăng rồi.

Kim Bất Hoán có vẻ băn khoăn:

- Không biết kết quả ra sao?

Vương Lâm Hoa cười:

- Với số người của Cái Bang đó cũng khó mà làm gì Trâm Lăng nhưng riêng với Từ Nhược Ngu thì nhất định là có kết quả.

Kim Bất Hoán nói:

- Nhưng... nếu Trâm Lăng biết...

Vương Lâm Hoa lại cười:

- Hẳn biết thì sao? Ta có thể lợi dụng việc hấn và Cái Bang trì kéo với nhau. Khó là khó cho Cái Bang chứ đâu đã ăn thua gì đến mình.

Kim Bất Hoán vỗ tay:

- Công tử tính toán như thần, đệ thật phục lẫn luôn.

Ba người cứ nói chuyện tách bạch với nhau, nói không có gì ẩn ý hay dấu diếm, nói y như không có Kim Vô Vọng nơi đó.

Thấy cung cách đó, Kim Vô Vọng biết ngay rằng hôm nay họ sẽ giết mình. Hiểu rõ như thế, nhưng vẻ mặt hấn vẫn lạnh băng.

Đông lửa giữa miếu càng cháy sáng, than càng rực lên, tiếng nổ tách tách đều đều, và sự có mặt của đông người như thêm sự ảm cúng. Chỉ có kẻ cá chậu chim lồng là thấy lạnh và đơn côi. Kim Vô Vọng khẽ nhếch môi cười...

Màn đen xám của đêm tuyết đổ lợt dần, từ phương đông bắt đầu giăng giăng mấy vệt mây ngang.

Vương Lâm Hoa đi qua đi lại nơi cửa, miệng lầm bầm:

- Sắp về... sắp về rồi.

Qua một lúc, quả nhiên nghe tiếng động.

Gã áo đen đứng dậy:

- Đúng rồi, họ về đó.

Tiếp liền theo, ba gã ăn mày hấp tấp đi vào.

Đi đầu là một người tóc hoa râm, gương mặt hồng hào, lưng đeo túi vào hàng bát, cưỡi phẩm Cái Bang.

Kim Vô Vọng nhận ra ngay đó là một trong “Tam Lão Cái Bang” Tả Công Long.

Điều khó hiểu là con người nổi tiếng nghĩa nhân như Tả Công Long thế sao lại cũng bị Vương Lâm Hoa mua chuộc.

Vương Lâm Hoa mỉm cười lễ phép vòng tay:

- Bang Chủ chắc là mệt lắm.

Tả Công Long cười sáng khoái:

- Công tử đừng xưng hô như thế chứ. Lão phu có thể đảm đương chức vụ Bang Chủ hay không vẫn còn chưa biết chắc, nếu công tử gọi thế thì thật lão phu áy náy quá.

Kim Bất Hoán cười hùa:

- Ngay bây giờ Tả huynh hãy chưa ngồi vào chiếc ghế Bang Chủ nhưng hai chướng ngại vật nguy hiểm đã trừ rồi, lại có Vương công tử ủng hộ bên trong, thì ngôi vị Bang Chủ đã là vật trong túi của Tả huynh rồi còn gì nữa.

Tả Công Long vỗ vai Kim Bất Hoán:

- Ồ... Thế thì còn nói... Nếu đệ bắt đầu nhậm chức, thì cái ngôi “Chấp Pháp Trưởng Lão” của Cái Bang ngoài Kim huynh ra, đâu còn ai xứng đáng.

Kim Bất Hoán cười híp mắt:

- À à... nhưng “Chấp Pháp Trưởng Lão” thì mỗi tháng được cấp bao nhiêu “công tác phí” nhỉ?

Tả Công Long nhăn mặt:

- Kim huynh nói đùa hoài... Kim huynh cần bao nhiêu thì đệ phải thù phụng bấy nhiêu chứ.

Kim Bất Hoán cười khi khi:

- Như thế thì đệ xin cảm tạ trước lão huynh.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Không biết Bang Chủ đã kết thúc câu chuyện ấy ra sao?

Tả Công Long cười:

- Tuy không thập toàn thập mỹ, nhưng cũng không làm chư vị thất vọng. Đệ đã cho thuộc hạ gửi lại Từ Nhược Ngu năm đao.

Vương Lâm Hoa gật gù:

- Năm đao thì cho đầu tiên phật cũng không hồi mạng được.

Kim Bất Hoán lo lắng:

- Thế còn Trầm Lăng?

Tả Công Long thở ra:

- Trầm Lãng thì... chưa chết.

Kim Bất Hoán dậm chân, tặc lưỡi:

- Không hiểu sao cái mạng của cái thằng quỷ nhỏ đó lại dài như thế.

Có lẽ trong đời, cái người làm cho Kim Bất Hoán sợ hơn hết là Trầm Lãng. Hắn làm nhiều việc làm thiên hạ phải nhức đầu, nhưng nếu gặp Trầm Lãng thì cái kẻ nhức nhối muốn chết ấy lại là hắn.

Đêm đêm, ngày ngày, hắn cứ cầu nguyện cho Trầm Lãng mau chết, thế mà Trầm Lãng lại cứ trơ ra không chết. Mà thật ra, chuyện mong Trầm Lãng chết cũng không riêng gì hắn, còn phải kể đến họ Vương.

Trầm ngâm một lúc, Vương Lâm Hoa vụt cười.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Chi thế?

Vương Lâm Hoa nói:

- Kim huynh đừng có thất vọng, sang năm, ngày này, sẽ là ngày cúng giỗ Trầm Lãng đấy.

Kim Bất Hoán mừng ra mặt:

- Thật à?

Vương Lâm Hoa nói:

- Tôi đâu có khi nào nói dối đâu.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Nhưng kế hoạch của công tử như thế nào, nói cho đệ mừng coi?

Vương Lâm Hoa nói thật chậm như một vấn đề chắc mèm:

- Trong vòng một giờ sau nữa, Trầm Lãng sẽ đến đây.

Tả Công Long hỏi:

- Làm sao có thể biết chắc?

Vương Lâm Hoa cười:

- Dầu trong trường hợp nào, hắn cũng phải đến tìm Kim Vô Vọng và Bạch Phi Phi, có phải thế không?

Kim Bất Hoán nói:

- Chuyện đó thì hắn rồi.

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhưng Kim Vô Vọng và Bạch Phi Phi ở đâu, bây giờ hấn chưa mò ra manh mối.

Kim Bất Hoán hỏi ngay:

- Đã không biết manh mối thì làm sao hấn lại đến đây?

Vương Lâm Hoa nói:

- Đã không có manh mối để phăng dò, thì tự nhiên là bạ đâu đi đó... Nếu là Kim huynh, thì Kim huynh sẽ đi đâu?

Bị hỏi thành linh, Kim Bất Hoán ấy ứng...

Vương Lâm Hoa cười nói tiếp:

- Nếu đệ là Trầm Lãng, thì chỉ có một con đường là theo dấu các vị Cái Bang. Bởi vì nếu không tìm được Kim Vô Vọng, Bạch Phi Phi, thì ít ra cũng bắt đầu từ cái mốc Cái Bang mà dò tới.

Tả Công Long gật gù:

- Sự xét đoán của công tử quả tôi không theo kịp.

Kim Bất Hoán vẫn băn khoăn:

- Nhưng nếu hấn đến đây thì... thì làm sao?

Vương Lâm Hoa nói:

- Võ công của Trầm Lãng thật khó mà lường được. Cho nên đôi phó với hấn, chúng ta chỉ phải dùng trí. Hấn đến, ta phải làm cho hấn mắc bẫy.

Kim Bất Hoán cau mày:

- Cái thằng tiểu qui đó sáng mắt lắm, khó mà làm cho hấn dính bẫy.

Vương Lâm Hoa cười:

- Kim Vô Vọng không phải là mưu trí sao? Thế mà còn bị mình bắt được. Và đã lừa được Kim Vô Vọng thì tại sao lại không lừa được Trầm Lãng chứ?

Kim Vô Vọng cười nhạt:

- Cơ trí của ta một, cơ trí của Trầm Lãng hơn gấp trăm lần. Bằng vào cái thủ đoạn ma quỷ của ngươi mà muốn lừa được hấn thì là chuyện mò trăng đáy bể.

Vương Lâm Hoa cười:

- Kế thứ nhất không được thì kế thứ hai...

Hấn nhìn sững Kim Vô Vọng, tia mắt bắn ra cực kỳ độc ác và vụt cười sáng sặc:

- Ta dùng kế này có lẽ phải mượn tạm của ngươi một vật...

Kim Vô Vọng giận dữ:

- Ngày nay ta đã bị lọt vào tay ngươi, ta thà chết chứ không chịu nhục...

Vương Lâm Hoa mỉm cười, dịu giọng:

- Kim đại hiệp là một bậc kỳ tài, thông minh tuyệt đỉnh, tại hạ đám đầu vô lễ...

Quay qua Kim Bất Hoán, hấn hất hàm:

- Phải không Kim huynh?

Kim Bất Hoán cười nịnh:

- Phải, phải.

Vương Lâm Hoa cũng cười theo:

- Tuy nhiên, nói đi rồi nói lại, Kim đại hiệp đã ở trong tay tại hạ, cho dầu tại hạ muốn lẳng nhục thì Kim đại hiệp làm gì?

Và hấn cũng quay qua Kim Bất Hoán, hất hàm:

- Có phải vậy không Kim huynh?

Kim Bất Hoán cười trơ trẽn:

- Phải, phải.

Kim Vô Vọng giận quá, nhưng nghiến răng không nói.

Kim Bất Hoán nhướng nhướng mắt:

- Kim Vô Vọng, nay thì chắc ngươi đã thấy được đôi thủ rồi chứ? Những cái dữ dằn của ngươi có thể làm cho ta sợ, chứ đối với Vương công tử của ta thì có nhằm nhè gì... Ngươi tuy là bạn thân của Trầm Lăng, nhưng Trầm Lăng thì có ký lô nào đối với Vương công tử của ta đâu. Ngươi tuy là môn hạ của Khoái Lạc Vương, nhưng đối với Vương công tử của ta, Khoái Lạc Vương...

Vương Lâm Hoa xoa tay:

- Thôi, đủ rồi.

Và hấn mỉm cười nói tiếp:

- Nói đến Khoái Lạc Vương, tại hạ sức nhớ đã quên cho Kim đại hiệp hay một chuyện. Cái vị sứ giả “đồng liêu” của Kim đại hiệp, cái vị chuyên đi trộm phần bẻ hoa ấy mà, có lần cũng đã lọt vào tay tại hạ, nhưng tại hạ thả hấn rồi. Thật sự thì tại hạ cũng chẳng tốt lành gì đâu, chỉ vì... chỉ vì tại sao Kim đại hiệp có biết không?

Kim Vô Vọng cắn răng không thềm hỏi.

Vương Lâm Hoa lại cười:

- Tại hạ thả hấn về chỉ vì muốn hấn cho Khoái Lạc Vương hay rằng Kim đại hiệp đã... phản. Và thủ đoạn của Khoái Lạc Vương đối với những kẻ phản như thế nào, có lẽ Kim đại hiệp rõ hơn tại hạ.

Kim Bất Hoán cười hắc hắc:

- Cho nên ngươi mà lọt vào tay Vương công tử của ta rồi thì kể như cuộc đời của ngươi bết mạng.

Wương Lâm Hoa bước lại gần cửa nhìn ra ngoài trời, miệng hấn lẩm bầm:

- Trầm Lãng ơi, sao lại đến chậm thế? Ta đang tưởng nhớ ngươi đây.

*****

Vừa thúc Trầm Lãng đuổi theo, Chu Thất Thất lại vừa cau mặt:

- Nhưng mà biết theo ngã nào đây?

Và nàng lại nói tiếp:

- Tôi thấy hướng Kim đại ca đi, nhưng không biết đi đâu.

Trầm Lãng nhìn đăm đăm phía trước, lẳng lặng làm thinh.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Sao? Tính sao?

Trầm Lãng nói trong dòng suy nghĩ:

- Nhóm môn đệ Cái Bang đi về hướng này, dấu chân họ còn in rõ.

Chu Thất Thất gắt:

- Kỳ không? Anh mới nói vấn đề trọng yếu là Kim đại ca, thế thì dấu chân đám ăn mày chó đó mới cũ có ăn thua gì?

Trầm Lãng nói:

- Kim huynh không tìm được, nhóm môn hạ Cái Bang lại đi cùng một hướng... mình cứ theo đó, biết đâu chừng lại gặp Kim huynh.

Chu Thất Thất vỗ tay:

- Phải rồi, thông minh lắm. Mình cứ theo dấu này đi, nếu không tìm được Kim đại ca thì cũng gặp cái đám ăn mày chó đó, tra cho lòi chuyện bí mật.

Trầm Lãng gật đầu, nhưng vẫn đứng y một chỗ.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Sao hồng đi?

Trầm Lãng nói:

- Chưa ổn đâu...

Chu Thất Thất hỏi:

- Sao vậy?

Ngần ngừng một lúc, Trầm Lãng nói:

- Bạch Phi Phi bị bắt không chừng lại có dính líu với nhóm Cái Bang và việc Cái Bang có biến. Việc bí mật của Từ Nhược Ngu không chừng lại có dính líu

với Kim Bất Hoán. Những chuyện này tuy diễn biến không giống nhau, không ăn nhằm gì với nhau, nhưng có thể chỉ do một người chủ sự, người đó không chừng lại là...

Chu Thất Thất hỏi dồn:

- Không chừng là ai? Khoái Lạc Vương? Vương Lâm Hoa?

Trầm Lãng gật đầu:

- Phải, Vương Lâm Hoa.

Chu Thất Thất hỏi:

- Cứ cho là hắn đi, rồi sao?

Trầm Lãng nói:

- Chuyện này nếu là do Vương Lâm Hoa chủ sự, thì nếu chúng ta mò theo dấu này ắt sẽ lọt vào bẫy hắn. Vương Lâm Hoa là một con người giáo hoạt, có thể nói trong thiên hạ chỉ có hắn là kẻ gian trá hiểm độc nhất. Hành động của ta nếu lọt vào ý liệu của hắn, thì sự giăng bày mưu kế dọc theo con đường này cực kỳ nguy hiểm.

Chu Thất Thất mở tròn đôi mắt sững sờ một lúc rồi nàng vụt bật cười:

- Sự đoán chính xác của anh thì ai cũng chịu thua rồi, nhưng có lẽ anh vướng vào cái bện tính toán thái quá. Cứ nói như anh thì chắc mình phải đứng lì một chỗ.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Thần cơ diệu toán của Gia Cát Khổng Minh thì ai cũng có nghe, nhưng căn bản trong đời ông là “cẩn thận”, điều đó thì cô có nghe chứ?

Chu Thất Thất sặc cười:

- Ê... ê... mắc cỡ... dám đem mình mà so với Gia Cát Khổng Minh.

Trầm Lãng cười:

- Không phải so sánh, mà là muốn học cái đức “cẩn thận”. Và khi có được ý niệm như thế rồi là đi.

Nói dứt, Trầm Lãng tung mình đi trước.